

Vse molči,
nič se me ne oklene,
nič ne zadiha ob mojih besedah,
le utrujena sapa v stari,
črni svili noči
mi obriše oči s preperelim robcem,
ki se je z njim dotaknila smrti
in v dlan mi nasuje pepel
mrtvih dni.

NASMEH IZ GLOBINE ✓

Jože Udovič

V grmu se zgane zelena roka
in rosa mi pade na oči.
Zadnji odmevi zarje donijo
v večernem gozdu.

Zemlja me kliče z imenom,
vsem drugim neznanim,
njeni vzdih, cvetoči
ob robu poletne poti,
se nalahno dotikajo
mojih rok.

— Vidim — vzklikne v meni glas,
— vidim skrivno svetlobo v stvareh,
čutim, kaj se pretaka v njih. —
Vse, kar je, se strne
v nekaj kratkih besed,
med njimi švigajo drobni,
modri bliski.

Pod sklonjeno vrbo stoji krastača
s krono rumenega cveta na glavi.
Brani mi pot do tolmuna,
kjer se bodo vsak čas odprli
gosti cvetovi zvezd.
Z bilko grenke trave
jo spremenim
v trdosrčni kamen.

Potem položim roko
na dolge, dišeče lase
obrežne ruše
in iz globine se vzdigne
neznan obraz
in se nasmehne
skozi belo cvetje zvezd.

Gledam vanj in šepečem:
zmeraj bom živel
v prečudni deželi strmečih,
čakajočih, začudenih,
kjer sta čas in prostor
kakor iz davnega spomina
in kjer tiha svetloba
vodi misli k skrivnostim
na dnu tolmunov.

PESEM

Jože Udovič

Daljni, jasni glas,
v tebi cvete rumena vrtnica,
v tebi se iskrijo jutranje vode,
v tebi se svetijo
najskrivnejši odsevi sveta.

Dva, ki se nista nikoli videla,
se srečata v tebi,
in ko se sklanjata
nad čisto globino,
gori plamen njenih las
nad njunim začudenjem
in njune oči
so novo, tisti trenutek
odkrito ozvezdje.